

Sygn. akt VI Gz 286/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: asyst. sędziego Natalia Oślizło-Doskocz

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **Fabryki (...) S.A. w L.**

przeciwko: **L. P. a.s. w P. (...)**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie,
V Wydziału Gospodarczego z dnia 13 kwietnia 2015 r., sygn. akt V GC 222/13 upr

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie przekazać sprawę do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie V Wydziałowi Gospodarczemu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie odmówił wydania zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego wyrokowi zaocznemu Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn. akt V GC 222/13. W uzasadnieniu dla powyższego Sąd Rejonowy przywołał treść art. 795^{((1))} § 1 k.p.c. oraz przepisy art. 6 ust. 1, 3 ust. 1 lit. b) i c), 12 ust. 1, 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych, wskazując, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do uwzględnienia wniosku powoda. W zakresie tym Sąd Rejonowy podał, że w sprawie odpis pozwu przesłano pozwanemu drogą elektroniczną a powód nie wykazał aby pozwany uprzednio wyraził zgodę na taką metodę doręczenia.

Powód w zażaleniu na powyższe postanowienie zaskarżył je w całości, zrzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego teść, polegający na błędnym przyjęciu, że odpis pozwu wraz z załącznikami został wysłany do pozwanego drogą elektroniczną, podczas gdy zarówno odpis pisma jak i wezwania na rozprawę wysyłane były drogą pocztową na adres pozwanego,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na zastosowaniu art. 14 ust. 1 pkt f rozporządzenia (WE) nr 805/2004 jako podstawy wydania postanowienia w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia europejskiego tytułu wykonawczego, podczas gdy przepis ten nie ma zastosowania do przedmiotowej sprawy, jako, że dokumenty wszczynające postępowanie zostały wysłane do pozwanego za pośrednictwem placówki pocztowej a nie jak wskazał sąd drogą elektroniczną.

W uzasadnieniu powód powołał się także na dorozumianą zgodę pozwanego na doręczenia elektroniczne.

W oparciu o powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i wydanie wyrokowi wydanemu w sprawie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego, względnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powoda jest uzasadnione.

Zgodnie z normą art. 795^{((1))} §1 k.p.c. wydanie zaświadczenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego jest możliwe wówczas gdy tytuł egzekucyjny w postaci orzeczenia Sądu państwa wydania, ugody zawartej przed takim Sądem lub zatwierdzonej przez Sąd spełnia warunki określone w przepisach odrębnych. Tymi przepisami są normy Rozporządzenia [WE] nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r., które jako akt prawa europejskiego ma bezpośrednio - ex proprio vigore - zastosowanie w każdym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej /za wyjątkiem (...)/.

Uzyskanie zaświadczenia (...) z jednej strony upraszcza możliwość doprowadzenia do realizacji (egzekucji) objętego nim tytułu bez konieczności uznawania w państwie wykonania oraz stwierdzania tam jego wykonalności z drugiej jednak strony niezbędnym jest aby uzyskanie go w drodze orzeczenia sądowego państwa wydania było poprzedzone procedurą kontrolną zmierzającą do potwierdzenia tego, że postępowanie zakończone wydaniem takiego tytułu odpowiadało minimalnym standardom określonym przez powołane rozporządzenie.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że wyrok zaoczny z dnia 13 stycznia 2015 r., od którego pozwana spółka nie wniosła sprzeciwu jest orzeczeniem dotyczącym roszczenia bezspornego w rozumieniu ww. rozporządzenia. Wątpliwości które powziął Sąd Rejonowy dotyczą prawidłowości doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

Jak wynika z akt niniejszego postępowania odpis pozwu wraz ze stosownymi pouczeniami dla strony pozwanej dotyczącymi konsekwencji nie podjęcia obrony jej praw procesowych wobec żądania zawartego pozwie został doręczony zgodnie z prawem państwa członkowskiego, do którego był zaadresowany (poświadczenie doręczenia k. 53). Wskazane doręczenie nastąpiło drogą elektroniczną – do skrzynki danych pozwanego której adresem dysponował sąd czeski (potwierdzenie doręczenia k. 63). Powyższy sposób doręczenia Sąd Rejonowy uznał za niewystarczający, bowiem z art. 14 ust. 1 lit. f) ww. rozporządzenia wynika, iż doręczenia dłużnikowi dokumentu wszczynającego postępowanie lub równoważnego dokumentu oraz wszelkich wezwań na rozprawę można dokonać drogą elektroniczną, za automatycznym potwierdzeniem dostarczenia, pod warunkiem że dłużnik uprzednio wyraźnie zgodził się na taką metodę doręczenia.

Powyższego stanowiska Sądu I instancji nie można uznać za słuszne.

Stosownie do treści art. 18 ww. rozporządzenia jeżeli postępowanie w Państwie Członkowskim wydania nie spełniło wymagań proceduralnych określonych w art. 13-17, brak takiej zgodności może być konwalidowany, a orzeczeniu może być nadane zaświadczenie Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego, jeżeli:

- a) orzeczenie zostało doręczone dłużnikowi zgodnie z wymaganiami proceduralnymi według art. 13 lub 14; i
- b) dłużnik miał możliwość zaskarżyć orzeczenie za pomocą środków umożliwiających pełną kontrolę sądową i dłużnik został należycie poinformowany w orzeczeniu lub wraz z nim o wymaganiach proceduralnych dotyczących tego zaskarżenia, w tym o nazwie i adresie instytucji, do której należy złożyć środek zaskarżenia oraz, w danym przypadku, o terminie do jego złożenia; i
- c) dłużnik nie zaskarżył orzeczenia zgodnie ze stosownymi wymaganiami proceduralnymi.

Z akt niniejszego postępowania wynika, że wydany w sprawie wyrok zaoczny wraz ze stosownym pouczeniem został pozwanemu dostarczony drogą pocztową (poświadczenie doręczenia k. 223), zgodnie z wymaganiami proceduralnymi określonymi w ww. rozporządzeniu. Pozwany miał możliwość jego zaskarżenia – o czym został pouczony – jednakże z możliwości tej nie skorzystał.

W ocenie Sądu Okręgowego mając powyższe na uwadze, należy zauważyć, że w sprawie zarysowały się dwie zasadnicze kwestie - nie zostało ustalone czy pozwany nie wyraził zgody na doręczenie elektroniczne korespondencji w sprawie, stosownie do procedury doręczeń obowiązującej w (...), bowiem sąd (...) dokonując doręczenia odpisu pozwu dysponował przecież skrzynką danych pozwanego. Ustalenie powyższego wymaga zasięgnięcia stosownych informacji od sądu czeskiego. Ewentualnie rozważenia wymaga okoliczność, czy w niniejszej sprawie nie nastąpiło konwalidowanie spełnienia minimalnych warunków dotyczących doręczenia, poprzez doręczenie wydanego w sprawie orzeczenia, stosownie do treści art. 18 ww. rozporządzenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 386 § 4 k.p.c., w związku z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 108 § 2 k.p.c.).